

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У. 9101/13
19.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., поднетој против тужене Војне поште 1094 Земун, ради поништаја решења Уп-2 број: 03-1-2/55-13/08 од 19.04.2013. године, у предмету престанка професионалне службе у Војсци, у нејавној седници већа одржаној дана 19.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба А.А. из ..., изјављена против решења Војне поште 9858 Батајница, број: 3373-1 од 08.03.2013. године. Ожалбеним решењем одбијен је захтев А.А. из ..., ..., за оглашавање ништавим наредбе број ... од 29.10.2007. године, о престанку ПВС и решења о разрешењу од ПВС инт. бр. ... од 25.02.2008. године, као неоснован.

У тужби, поднетој Управном суду, дана 04.06.2013. године, као и допуни тужбе од 18.06.2013. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Истиче да је мишљења да је у његовом случају свакако било места за примену одредбе члана 192. став 1. Закона о Војсци Србије, када се има у виду неспорна чињеница да је у моменту одлучивања по његовој жалби, испуњавао оба услова везана за године навршеног пензијског стажа, а да је у том моменту Закон о Војсци Србије, већ ступио на снагу. Како у конкретном случају није поступљено на описан начин, сматра да постоје оправдани разлози за оглашавање ништавом наредбе о престанку његове професионалне војне службе, у смислу одредбе члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку, будући да није примењен Закон о Војсци Србије, који је ступио на снагу, већ Закон о Војсци Југославије, који је од 01.01.2008. године, престао да важи, а свакако није био повољнији за тужиоца, у ком случају би једино била оправдана његова примена. Полазећи од неспорне чињенице да је Закон о Војсци Србије, који је ступио на снагу 01.01.2008. године, несумњиво био повољнији за тужиоца у смислу његових права везаних за престанак професионалне војне службе, то истиче да је тужени орган свакако погрешно поступио када је нашао да не постоји пропис који је упућивао на то да ова околност не представља разлог за ништавост предметних правних аката. Даље у тужби цитира одредбу члана 6. став 3. Закона о општем управном поступку, те наглашава да је примена повољнијег закона у складу са општеприхваћеним правилима сваког поступка у правном систему Републике Србије, па тако и управним поступцима, а такво право је, између осталог, гарантовано и Уставом Републике Србије. Имајући у виду претходно наведено, предлаже да Управни суд

донесе пресуду којом ће тужбу да уважи, поништи, како тужено, тако и првостепено решење и предмет врати на поновно одлучивање, са налогом да се поново утврди да постоје услови за оглашавање ништавом наредбе о његовом престанку професионалне војне службе и аналогно томе решење о разрешењу од тужиоачеве професионалне службе, а ово све у смислу одредаба Закона о Војсци Србије и Закона о општем управном поступку.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 08.03.2013. године, јер је оценио да је у поступку, који је претходио доношењу ожалбеног решења, правилно првостепени орган, имајући у виду одредбу члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку, на коју се тужилац позвао у поднетом предлогу за оглашавање ништавом Наредбе о престанку професионалне војне службе, број 60/9011-2 од 29.10.2007. године и решења о разрешењу од професионалне војне службе, инт. бр. 60/2016-2 од 25.02.2008. године, оценио да подносилац предлога није навео неправилност која је по некој изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости, нити је првостепени орган утврдио постојање било какве неправилности која је по некој изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости. Наиме, једина околност на којој је подносилац предлога за оглашавање ништавим предметне Наредбе о престанку професионалне војне службе и предметног решења о разрешењу од професионалне војне службе, базирао свој став, јесте чињеница да је дана 01.01.2008. године, ступио на снагу Закон о Војсци Србије, те да је престао да важи Закон о Војсци Југославије. Међутим, по оцени туженог, наведена околност није ниједним прописом предвиђена као разлог ништавости, јер је предметна Наредба о престанку професионалне војне службе донета за време важења Закона о Војсци Југославије, управо на основу тог истог Закона о Војсци Југославије. Наиме, ступањем на снагу Закона о Војсци Србије, није ни разлог ништавости решења о разрешењу донетог по одредбама Закона о Војсци Југославије, након ступања на снагу Закона о Војсци Србије, будући да је првостепени орган одбијајући као неоснован предлог А.А., правилно утврдио да је Управни суд својом пресудом 9 У. 4384/10 (2008) од 29.04.2010. године, заузео обавезујуће право схватање према коме будући да се у конкретном случају ради о разрешењу од професионалне војне службе, у смислу члана 113. Закона о Војсци Југославије, који је био на снази у време доношења Наредбе о престанку професионалне војне службе тужиоца, то је првостепени орган био овлашћен да одлучује у овој управној ствари у управном поступку и то применом Закона о Војсци Југославије, јер се ради о разрешењу, као правној последици акта о престанку службе донетог применом тог закона, па нису испуњени законом прописани услови за оглашавање решења ништавим.

Код изнетог, суд налази да је правилно оспореним решењем у поступку, у коме није било повреда правила поступка од утицаја на законитост одлучивања у овој управној ствари, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилном применом прописа, на које се тужени орган позвао у образложењу оспореног решења, одбијена жалба тужиоца изјављена на првостепено решење.

Ово са разлога, јер је одредбом члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку, прописано да се ништавим оглашава решење: које садржи неправилност која је по некој изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости, а што није

конкретан случај.

Имајући у виду напред наведено, као и цитирану одредбу члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку, то је и по оцени суда, правилно првостепени орган одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења, односно оценио да у конкретном случају нису били испуњени законом прописани услови да се уважи предлог тужиоца за оглашавање ништавим Наредбе о престанку професионалне војне службе, број ... од 29.10.2007. године и решења о разрешењу од професионалне војне службе, инт. бр. ... од 25.02.2008. године.

Суд је ценио и остале наводе тужбе за које је са изнетих разлога нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, с обзиром да је тужени орган дао јасне разлоге за своју одлуку које у свему прихвата и овај суд.

Како тужилац није успео у спору, то нису испуњени услови да суд у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, одлучи пресудом у конкретној управној ствари, како је то тужилац у тужби предложио.

Са изнетих разлога, Управни суд је налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.06.2015. године, 21 У. 9101/13

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП/ЈЗ